

Hol tévedett óriásit a nyugati elit?

2025 március 31. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – Donald Trump és az európai patrióták sikere a megmaradás egyetlen esélye.

Háttérhatalom az állampolgárok ellen, globalisták vs. szuverenisták. Ezt a harcot vívjuk napjainkban. A korábbi jobb-bal felosztás helyébe ez a törésvonal lépett a politikusok, politikai pártok közé. A globalisták egyben elitisták

is, a szuverenisták pedig populisták. És bár az utóbbit a globalista oldal szitokszóként használja, valójában csak azt jelenti, hogy az adott politikai szereplő az egyszer? emberek, a szélesebb választói tömegeket képviseli, szemben egy sz?k, vagyonos és befolyásos réteg, a legfels? egy százalék érdekeivel.

Utóbbi célja

egy multikulturális, nemzeti és etnikai jellegektől mentes, alacsony kohéziójú, ezáltal minimális érdekérvényesítő képességű társadalom, világkormány az élén, amelynek segítségével hatalmát, befolyását, kiváltságos helyzetét könnyen és stabilan fenn tudja tartani. Ez az elit első sorban a fejlett, kapitalista nyugati világban jött létre, és van jelen már évszázadok óta.

Az Európán kívüli világgal korábban nem is vagy alig találkozott. Egy részének (Amerika) még a létezéséről sem tudott. És amiről igen, ott is az övénél jóval fejletlenebb civilizációk álltak fenn. Ahol ugyan létezett az „elit” (törzsfőnökök, egyéb uralkodók), de föl sem merült, hogy hatalmuk a székebb területükön, esetleg szomszédaikon túlra is kiterjedhessen.

Bár valaha nem a Földközi-tenger és az Atlanti-óceán, hanem a Dél-kínai-tenger volt a világkereskedelem központja, Kína pedig a világ vezető hatalma, de aztán jött a Ming-dinasztia, és az 1400-as évektől önként vállalt bezárkózás, Xuande császár parancsára. Cseng Hö vezetésével még egy utolsó utat tehetett a kínai flotta, egészen Afrikáig, aztán a hajókat is megsemmisítették. Így történhetett, hogy a gyarmatosítást a spanyolok, portugálok, majd pedig a hollandok, franciák, angolok hajtották végre.

Az ipari forradalom is Európában ment végbe, az elzárkózás miatt Kína pedig meggyengült, és az 1800-as évek közepén, az ópiumháború során végleg másodrendű szereplővé vált a világpolitika színpadán. Ez az elmaradottság a kommunizmussal, Mao Ce-tung hatalomra jutását követően még inkább fokozódott, és az egykor virágzó, fejlett és gazdag országból egy hatalmas nyomortanya lett.

Európának tehát nem volt érdemi konkurenciája. Az európai elit az egész világ urának érezhette magát. A világ jelentős része fölött konkrétan uralkodott is. A technikai fejlődésnek köszönhetően egyre könnyebben áthidalhatóvá váltak a távolságok, megindult a globalizáció. Amit végig az európai (illetve az ebből kinőtt amerikai) elit vezényelt.

Nixon kínai látogatása, majd pedig Teng Hsziao-ping nyitási politikája után Kína ugyan újra bekapcsolódott a világkereskedelembé, de a „kicsi és óccsó” termékek gyártójaként, abszolút alárendelt szerepben.

A nyugati elit közben folyamatosan erősödött. És futtatta azt a két projektet, amelyekről Bogár Lászlóval is többször szót ejtettünk már, és hamarosan látható lesz a YouTube-on, a Jeszenszky-kaland csatornán («<https://www.youtube.com/@jeszenszky-kaland>») a legfrissebb beszélgetésünk is a témában. Ez a két projekt pedig az „embertermelés” és a „technoevolúció”.

Az első arról szól, hogy létre kell hozni egy nagy létszámú embertömeget, amely munkaerőként alkalmazható. Minél több van belőle, annál olcsóbb lesz. Legyen kevert, gyökereitől, hagyományaitól megfosztott. Minél inkább városokban éljen, ahol nem csak az önellátás lehetetlen, de organikus közösségek sincsenek. Ezért erőlteti a migrációt is az elit. Mert a harmadik világból érkező munkaerő nagy létszámú, olcsó, és így lenyomja a helyi, nemzeti munkaerő árát is. Ugyanakkor a tömeges bevándorlás felhígítja a társadalmakat.

A nemzettudat, a vallásos hit és a család összetartó erejének háttérbe szorításával évtizedek óta veszik el a stabilitást, a viszonyítási pontokat. A teljesen más kulturális mintákat magukkal hozó bevándorlók miatt pedig a biztonságérzet is megszűnik. Az ily módon szétvert, érdekérvényesítő képességtől megfosztott, félelemben élő tömegeket aztán könnyű irányítani, befolyás alatt tartani.

Ha kell, mesterségesen szított ellentétekkel egymásnak ugrasztani egyes tagjait, csoportjait. Így garantálni lehet az elit folyamatos és megkérdőjelezhetetlen hatalmát. Gazdasági téren a multinacionális nagyvállalatok által, politikai téren pedig a világkormány fokozatos kiépítésével.

A másik projekt, a technoevolúció az automatizációt, a mesterséges intelligencia kifejlesztését, végül pedig az ember és a gép közötti határok elmosását jelenti. Akár olyan transzhumanista elképzeléseket is, mint mesterséges lények létrehozását, amelyeknek organikus és gépi részei is vannak, azaz egyszerre hús-vér emberek és robotok.

Amikor ez a két projekt összetalálkozott, egy paradigmaváltást hajtott végre a láthatatlan világelit, népszerű kifejezéssel „háttérhatalom”. Nehéz pontosan meghatározni, mikor; látszólag az ezredforduló környékén, de valószínűleg már inkább a 70-es, 80-as évek környékén jöhetett el a pont. Az elit már tudta, hogy hamarosan nem lesz szükség annyi emberi munkaerőre, mert a gépek sok mindent megcsinálnak, olcsóbban és hatékonyabban. Az emberek egyre inkább csak fogyasztóként kelljenek. Véget ért az a periódus, amikor az elit jövedelmének egy része kiáramlott a tömegek felé, munkabér formájában. A következő periódusban már visszafelé áramlik a pénz, és az elit egyre gazdagabb lesz, egyre jobban elszakad a társadalom többi részétől. (David Hackett Fischer szerint az ilyen periódusok hullámként ismétlődtek a történelem során, ahogy erről ír The Great Wave című könyvében.)

A népességnövekedés, az „embertermelés” tehát már nem érdeke az elitnek. Különösen nem a stabil egzisztenciával, nemzeti-polgári öntudattal rendelkező nyugati középosztály formájában. És épp ezt látjuk: a 80-as évek óta a fejlett világban egyre jobban csökken a népesség. De

ma már – Afrika és a Közel-Kelet egy részének kivételével – mindenütt megállt a növekedés, csak még élnek az idősök, és nem fordult át konkrét csökkenésbe. Néhány évtized múlva azonban brutális népesség-összeroppanás lesz bolygószerte. Az elit addigra már a tömegektől teljesen elkülönülten, gépek által kiszolgálva fogja élni az életét.

Legalábbis ez volt a terv. És úgy történt, meg is valósulhat. A parasztságot, az önmaga ellátására képes (és ezért nem kiszolgáltatott, így az elit uralma alá nem hajtható) tömegeket sikerült felszámolni. Két úton is. Az egyik a kapitalizmus, ahol alkalmazott munkaerőt csináltak belőle, és (egy darabig legalábbis) megfizették. A másik a kommunizmus, ahol felgyorsították a folyamatot, és egyszerűen elvettek tőlük mindent. Sok esetben fizikailag is megsemmisítették őket. Az utóbbi rendszer aztán a történelem szemétdombjára került, miután elvégezte a feladatát. A kísérlet elbukott; de valójában bevált, hiszen Kelet-Európában valóban sikerült gyorsan és hatékonyan felszámolni a parasztságot, így a kapitalizmus megérkezésével már nem is kellett megfizetni a munkaerőt, hozzá volt szokva a nyomorhoz, kezdődhetett az újabb gyarmatosítás. Most már a szabad piac és a liberalizmus zászlaja alatt.

A „történelem véget ért” – mondta Francis Fukuyama. És tényleg így érezte, így is érezhette a nyugati liberális-globalista elit. Miután gazdaságilag maguk alá gyűrték az egész világot, „kitenyésztettek” egy hatalmas munkaerőtömeget, amire a technológiának köszönhetően már nincs akkora igény, így elkezdtek leépíteni (nem utolsósorban épp a technológia segítségével függővé téve, termékenységi kedvüktől megfosztva őket), megindulhattak a végső politikai hatalomkoncentráció, a világkormány felé.

És ezt az elit már a 90-es években (épp Fukuyama nagyotmondásának idején) látta, miközben mi még a hidegháború végének eufóriájában táncoltunk a Titanic tetején.

Csak hogy hiba csúszott a számításba. Ezt Kínának hívják. Gyenge és elmaradott volt, és bár szerves része lett a globalizációnak, de alárendelt szerepben. (A világ többi része fel sem merült, hogy bármiféle konkurenciát jelentsen a nyugati elitnek, Oroszország pedig romokban hevert a 90-es évek elején, éves GDP-je Hollandiáéval volt egyenlő.) Kína azonban „kinőtte magát”. Először lenyúlta a nyugati technológiát, majd pedig okosan továbbfejlesztette azt. Olyannyira, hogy ma már nem „kicsi és ócsó” minden, ami kínai, hanem a mérnökeik, a technológia innovációjuk pariban van az amerikaival. (Az európaiakra köröket ver, utóbiből sajnos ma már beszélni sem érdemes.)

Kína felemelkedése pedig meghozta a világ többi részének is a kedvét. Egyre inkább ellenáll a nyugati elit nyomásának. Ez persze sokszor vallási fundamentalizmus, féhérekkel szembeni fajgyűlölet vagy akár kommunista nosztalgia formájában is jelentkezik, így a legkevésbé sem üdvözlendő, de egyfajta reakció a nyugati elit korábbi arroganciájára, amely most kapkod.

Egy darabig próbálta magához kötni a kínai elitet, de utóbbi köszöni, nem kér belőle, nem elégszik meg a másodhegedő szereppel, saját ambíciói vannak.

A nyugati elit tehát elszámította magát. Nem vette időben észre egy másik hatalom felemelkedését, a világrend átrendeződését. Ám közben otthon is egyre inkább elege van belőle a tömegeknek. Amelyeknek láthatóan csak egy részét volt képes indoktrinálni, mentálisan manipulálni. A másik része hatalomba szavazta Donald Trumpot. Mind az ő, mind az európai patrióták sikere a megmaradás egyetlen esélye.

Ha nem sikerül a populista fordulat, az elit végleg a megsemmisülésbe viszi a nyugati civilizációt. A világkormányt

nem tudja megvalósítani, a tömegek immunrendszerét viszont már annyira legyalulta, hogy vagy az iszlám, vagy Kína – ha egyszer valamelyik igazán megindul – teljesen leigázza az egész Nyugatot.

Ezért az egyetlen esély az Amerika–Európa–Oroszország szövetség, amin láthatóan Trumpék is dolgoznak. De ez már egy másik cikk témája...

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
